

Sygn. akt: III U 645/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2015 r. w O.

sprawy z odwołania T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 18.06.2014r. **znak** I- (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18.06.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił T. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

T. B. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 10.06.2014r. ustaliła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 29.06.2007r. (...) Oddział w P. przyznał T. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prawo to przysługiwało skarżącej do 31.05.2014r.

W dniu 23.04.2014r. T. B. złożyła wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Orzeczeniem z dnia 16.05.2014r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. Na

skutek sprzeciwu wniesionego przez T. B. jej stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 10.06.2014r. orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 18.06.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania T. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) – prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania T. B. zależna była od wykazania przez nią niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu okulistyki B. M. i neurologii M. B., którzy po analizie dokumentacji medycznej i badaniu odwołującej się rozpoznali u niej: stan po przebyłym udarze niedokrwiennym mózdzku w 2006r. bez objawów ogniskowego uszkodzenia (...), mały astygmatyzm oka prawego i małą krótkowzroczność oka lewego oraz zespół suchego oka. Biegli ocenili, że występujące u odwołującej się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania stanowią podstawę do stwierdzenia, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że po analizie dokumentacji lekarskiej znajdującej się w aktach sprawy, oceniali, iż u ubezpieczonej nie występuje istotne naruszenie (...) i narządu wzroku, w stopniu uzasadniającym zaliczenie jej do osób niezdolnych do pracy. Zdaniem biegłych, próby zbornościowe bez odchyień, próba R. prawidłowa. Nie stwierdzono objawów o charakterze ogniskowym i ubytkowym patologicznym. Zdaniem biegłych przebyty udar niedokrwienny mózdzku nie spowodował trwałego uszkodzenia (...), objawiającego się zespołem mózdkowym (k.15-17).

Odwołująca nie zgodziła się z tak brzmiącą opinią. Opisała swe dolegliwości i dodatkowo podniosła, że uważa, iż ma depresję.

Mając na uwadze, że odwołująca stosunkowo długo była uprawniona do renty, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i psychiatrii. Biegli sądowi ortopeda – G. K., neurolog – R. Z. i psychiatra – A. K. po analizie dokumentacji medycznej i badaniu odwołującej się rozpoznali u niej: stan po przebyłym udarze niedokrwiennym mózdzku w 2006r., przetrwałe dyskretne objawy ataktyczne z prawych kończyn, zaburzenia depresyjne najprawdopodobniej o podłożu organicznym. Biegli ocenili, że występujące u odwołującej się schorzenia oraz stopień ich klinicznego nasilenia nie powodują częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej. W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, iż badania neuroobrazowe ujawniły obecność ogniska niedokrwiennego w zakresie prawej półkuli mózdzku. Biegli podkreślili, że obecnie przetrwałe śladowe objawy po udarze mózdzku nie upośledzają funkcji ruchowych kończyn. Stwierdzona symptomatologia depresyjna może mieć wpływ na efekty leczenia chorób somatycznych i nasilać objawy (k.43-44).

Po zapoznaniu się z treścią tej opinii odwołująca przy piśmie z dnia 25.02.2015r. złożyła karty zabiegów fizjoterapeutycznych oraz historię choroby od lekarza rodzinnego, datowaną od dnia 14.03.2014r. Nie zgłosiła jednak żadnych merytorycznych zastrzeżeń do opinii, nie wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej ani opinii innych biegłych (k. 62-69).

Sąd uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest wystarczający do dokonania oceny zdrowia odwołującej w kontekście jej zdolności do pracy zarobkowej. Złożona przez nią dokumentacja lekarska przy piśmie z dnia 25.02.2015r. nie wniosła niczego nowego. Okoliczność, że odwołująca korzysta z zabiegów fizjoterapeutycznych, był wzięty przez biegłych pod uwagę. Także historia choroby nie zawiera żadnych nowych informacji. Jest to jedynie zapis wizyt lekarskich po dacie wydania zaskarżonej decyzji i wynika z tych zapisów, że odwołująca kontynuuje dotychczasowe leczenie. Zatem biegli wzięli także pod uwagę te informacje przy sporządzaniu opinii.

Odwołująca ma silne poczucie swego inwalidztwa. Rozpamiętuje doznany udar mózdzku. Zamiast poczucia ulgi, że udało się zniwelować w znacznej mierze skutki udaru – skupiona jest na obawie, że dozna udaru kolejny raz. Nie przyjmuje do wiadomości, że jej stan zdrowia poprawił się na tyle, że aktualnie nie jest już osobą niezdolną do pracy. Niekorzystną ocenę swego stanu zdrowia dokonałą przez oba zespoły biegłych tłumaczy za każdym razem niedokładnym zbadaniem jej. Przy czym bardziej wskazuje na swe subiektywne odczucia niż na zewnętrzne dolegliwości. Odwołująca zdaje się zapominać, że biegli są specjalistami w zakresie schorzeń, na które ona cierpi. Potrafią zatem dokonać obiektywnej oceny stanu zdrowia. Z zeznań odwołującej wynika, że złożyła ona całą dokumentację lekarską dotyczącą swego stanu zdrowia oraz opisała biegłym wszystkie swe dolegliwości. Okoliczność, że ocena ta jest niekorzystna dla odwołującej, nie odbiera opiniiom waloru rzetelności.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych sądowych lekarzy. Wnioski biegłych sądowych zostały sformułowane po dokładnej analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych. Wydane przez biegłych opinie poparte zostały logiczną argumentacją. Biegli jednoznacznie wskazali, że występujące u T. B. schorzenia, a w szczególności ich stopień zaawansowania, nie spowodowały ani częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy. Na okoliczność stanu zdrowia T. B. wypowiedało się pięciu biegłych lekarzy z różnych specjalności, odpowiadających chorobom, na które uskarża się odwołująca. Wypowiedzieli się oni na temat wszystkich chorób, z którymi odwołująca wiązała swą niezdolność do pracy. Z żadnej opinii nie wynika, aby przebyty w 2006r. udar niedokrwienny mózdzku obecnie nadal powodował u odwołującej niezdolność do pracy. Zdaniem Sądu ocena dokonana przez biegłych jest trafna.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy (I UK 138/09, LEX nr 570122). Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Odwołująca ma 52 lata. Z zawodu jest mechanikiem obróbki skrawaniem. Przed uzyskaniem prawa do renty pracowała jako pracownik nakładczy i jako sprzątaczką. Zdaniem Sądu zarówno wiek jak i aktualny stan zdrowia odwołującej umożliwia jej podjęcie pracy. Pomimo że odwołująca przebywała dość długo na rencie, to pozostała na tzw. „rynku pracy”, gdyż w okresie od dnia 14.11.2007r. do dnia 31.01.2008r. pracowała jako introligator w Zakładzie Pracy (...) – Zakładzie (...) (k.83 a.r.). Nadto pracowała na podstawie umowy o pracę od dnia 09.10.2009r. do dnia 30.04.2011r. jako opiekunka do dziecka (k.192 a.r.).

Z tych względów Sąd Okręgowy działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie T. B..